

Forslag til lov om midlertidige bestemmelser vedrørende påligningen af indkomst- og formueskat til staten.

(Fremsat den 17. november 1953 af finansminister *Kampmann*).

§ 1.

Bestemmelserne i §§ 4—8, §§ 10—12, § 16 og § 21 i lovbekendtgørelse nr. 435 af 19. december 1952 om midlertidige ændringer i reglerne om påligning af indkomst- og formueskat til staten vil være at bringe til anvendelse ved skatteligningen for skatteåret 1954—55, forsåvidt angår §§ 4, 5 og 21 dog ændret i overensstemmelse med nærværende lovs §§ 2, 3 og 9.

§ 2.

I § 4, stk. 2, i lovbekendtgørelse nr. 435 af 19. december 1952 ændres i teksten under område B. „nærværende lov“ til „lov nr. 420 af 17. december 1952“.

§ 3.

Bestemmelsen i § 5 i lovbekendtgørelse nr. 435 af 19. december 1952 affattes således:

„Ved skatteansættelsen for skatteåret 1954—55 af personer, der ved begyndelsen af nævnte skatteår oppebærer eller er kendt berettiget til at oppebære aldersrente, invaliderente, den i folkeforsikringslovens § 62 omhandlede ydelse eller hjælp til kronisk syge i henhold til forsorgslovens §§ 247 og 248, eller som på nævnte tidspunkt vil være fyldt 65 år, skal der, alt forsåvidt den pågældendes skattepligtige indkomst ikke overstiger de nedenfor angivne maksimalindkomstbeløb, i selve ansættelsen gives et nedslag for nedsat erhvervsevne. Nedslaget beregnes under hensyn til, om den pågældende efter reglerne i statsskattelovens § 8 skal betragtes som forsørger eller ej, med de nedenfor anførte beløb, dog højst med for-

skellen mellem den pågældendes skattepligtige indkomst og maksimalindkomsten for den gruppe, til hvilken skatteyderen vil være at henhøre efter nedenstående regler:

I. Forsørgere.

O m r å d e A.

Københavns, Frederiksberg, Gentofte, Dragør, Gladsaxe, Glostrup, Herlev, Hvidovre, Lyngby-Tårnbæk, Rødovre, Store Magleby, Søllerød og Tårnby kommuner:

Maksimalindkomst 7 000 kr. Nedslag 2 900 kr.

O m r å d e B.

Købstadkommunerne, Marstal og de sønderjyske flækker samt hermed sidestillede landkommuner, jfr. lov nr. 149 af 10. april 1922 § 8, stk. 9, således som denne bestemmelse er ændret ved lov nr. 420 af 17. december 1952:

Maksimalindkomst 6 400 kr. Nedslag 2 500 kr.

O m r å d e C.

Øvrige landkommuner:

Maksimalindkomst 5 800 kr. Nedslag 2 100 kr.

II. Ikke-forsørgere.

O m r å d e A.

Maksimalindkomst 4 900 kr. Nedslag 1 800 kr.

O m r å d e B.

Maksimalindkomst 4 600 kr. Nedslag 1 600 kr.

O m r å d e C.

Maksimalindkomst 4 300 kr. Nedslag 1 400 kr.

§ 4.

I § 17, stk. 2, i lovbekendtgørelse nr. 435 af 19. december 1952 ændres i teksten under område B. „nærværende lov“ til „lov nr. 420 af 17. december 1952“.

§ 5.

Bestemmelsen i § 18 i lovbekendtgørelse nr. 435 af 19. december 1952 udgår af lovbekendtgørelsen, og der indsættes følgende bestemmelse som § 18:

„Stk. 1. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst for skatteåret 1954—55 kan fradrages beløb, der anvendes til pensions- og enkeforsørgelse, livsforsikring, ulykkes-, syge-, invaliditets-, alderdoms- og arbejdsløshedsforsikring, dog ikke udover et samlet beløb af indtil 600 kr.

Stk. 2. Foranstående bestemmelse træder i stedet for bestemmelsen i § 6, stk. 1 c, 2. pkt., i lov nr. 149 af 10. april 1922“.

§ 6.

Bestemmelsen i § 19 i lovbekendtgørelse nr. 435 af 19. december 1952 affattes således:

„Stk. 1. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst kan fradrages:

- 1) Udgifter til arbejdsløshedsforsikring,
- 2) Udgifter til præmie vedrørende livrente, overlevelsereente, arverente, invalide-rente, pensionsforsikring eller lignende renteforsikring, der er tegnet til fordel for den skattepligtige eller hans pårørende, samt bidrag til en pensionsordning, der går ud på at sikre den skattepligtige eller hans pårørende en løbende årlig pensionsindtægt. Som renteforsikring betragtes annuitetsforsikringer, når forsikringssum-mens ratevise udbetaling efter policen skal udstrækkes over et åremål af 10 år eller mere, eller når forsikringen er kombine-ret med en opsat livrenteforsikring, alt forsåvidt der ikke ved policen er tillagt den til udbetalingen berettigede valg-frihed mellem ratevis eller samlet ud-betaling af forsikringssummen, i hvilket tilfælde forsikringen altid i skattemæssig henseende vil være at betragte som en kapitalforsikring, for hvilken præmier kun kan bringes til fradrag i det under nr. 3) angivne omfang.

Indskud een gang for alle til en forsik-rings- eller pensionsordning af fornævnte indhold kan ikke på samme måde fra-drages i indkomsten for det år, hvori indskuddet præsteres, men kan fradrages med $\frac{1}{15}$ i dette og hvert af de efter-følgende 14 år. Hvor præmie- eller bi-dragsbeløb efter forsikrings- eller pen-

sionskontrakten skal tilsvares over et kortere åremål end 15 år, kan der i det enkelte år indenfor præmiebetalings-perioden fradrages en så stor del af det erlagte beløb, som svarer til forholdet mellem præmiebetalingsperiodens åre-mål og 15 år; efter præmiebetalings-periodens udløb kan der i det enkelte år foretages et tilsvarende fradrag, ind-til der er sket fradrag for det ialt erlagte præmiebeløb. Dør den skattepligtige inden afskrivningen er afsluttet, kan den fortsættes af ægtefællen, forsåvidt ordningen er truffet til fordel for denne.

- 3) Andre beløb end under nr. 1) og 2) nævnt, som af den skattepligtige er anvendt til pensions- og enkeforsørgelse, livsforsikring, ulykkes-, syge-, invalidi-tets- og alderdomsforsikring, dog ikke udover et samlet beløb af indtil 600 kr. årlig.

Stk. 2. Bestemmelserne i stk. 1 kommer først til anvendelse fra og med skatteåret 1955—56; de træder i stedet for bestemmel-sen i § 6, stk. 1 c, 2. pkt., i lov nr. 149 af 10. april 1922. Den i stk. 1, nr. 2) hjemlede afskrivningsret kan kun gøres gældende for indskud m. v., der er foretaget i ind-komstår, der ligger til grund for skattean-sættelsen for skatteår fra og med skatte-året 1955—56.

Stk. 3. Forsikringsselskaber er pligtige til efter en gennemgang af alle inden 1. januar 1954 tegnede forsikringskontrakter, der går ud på en kombination af forsikringer som i stk. 1, nr. 2) og 3) nævnt, at give de pågældende forsikringstagere meddelelse om det årlige præmiebeløbs fordeling på hen-holdsvis den under 2) og den under 3) nævnte forsikring. Hvor sådanne forsikringer tegnes den 1. januar 1954 og derefter, skal der gives forsikringspolicen påtegning om præmie-beløbets eller eengangsindskuddets forde-ling“.

§ 7.

Efter den i § 6 indeholdte bestemmelse indsættes i lovbekendtgørelse nr. 435 af 19. december 1952 følgende bestemmelse:

„Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst kan fradrages kontingenter til arbejdsgiverforeninger, fagforeninger og an-dre faglige sammenslutninger, der har til hovedformål at varetage de økonomiske

interesser for den erhvervsgruppe, hvortil den skattepligtige hører.“

§ 8.

I § 20, stk. 4, i lovbekendtgørelse nr. 435 af 19. december 1952 indsættes efter „rigsdagens“ ordene: „og folketingets“.

§ 9.

Bestemmelsen i § 21 i lovbekendtgørelse nr. 435 af 19. december 1952 affattes således:

„Stk. 1. Den i lov nr. 149 af 10. april 1922 § 28, stk. 4, jfr. § 23, stk. 7, hjemlede adgang for vedkommende skatteråd til bevillingsmæssigt at indrømme nedsættelse i den skattepligtige indkomst skal for skatteåret 1954—55 også gælde tilfælde, hvor en skatteyder i tiden mellem den 1. april 1950 og den 1. november 1953 første gang har etableret eller overtaget en selvstændig erhvervsvirksomhed, hvoraf han stadig er indehaver. Nedsættelsen kan indrømmes, når skatteyderens økonomiske forhold efter skatterådets skøn taler derfor; herved vil det særlig være af betydning, om den pågældende i forbindelse med virksomhedens etablering eller overtagelse har måttet

påtage sig en gæld, der såvel i henseende til gældens størrelse som navnlig også i henseende til afdragsvilkårene må anses for at være meget tyngende for ham.

Stk. 2. Består virksomheden i land-, skov- eller havebrugsvirksomhed, skal nedsættelsen højst kunne udgøre et beløb svarende til 20 pct. af det beløb, hvormed den dokumenterede gæld pr. 1. januar 1954 overstiger 125 pct. af den skattemæssige værdi af fast ejendom, besætning og inventar, forsåvidt skatteyderen i det indkomstår, der ligger til grund for skatteåret 1954—55, har afdraget et så stort beløb på gælden. I modsat fald kan nedsættelsen kun andrage det afdragne beløb.

Stk. 3. Det må påses, at den dokumenterede gæld alene stammer fra overtagelsen af vedkommende virksomhed. Ingen skatteyder kan få en nedsættelse af indkomsten på mere end 3 000 kr.“

§ 10.

Stk. 1. Denne lov træder straks i kraft.

Stk. 2. Finansministeren bemyndiges til at lade lovbekendtgørelse nr. 435 af 19. december 1952 optrykke og bekendtgøre med de ændringer, som er en følge af nærværende lov.

Bemærkninger til lovforslaget.

Ved lov nr. 458 af 22. december 1939 om midlertidige ændringer i reglerne om påligning og opkrævning af indkomst- og formueskat til staten indførtes der på visse punkter, hvor forholdene i særlig grad talte derfor, en række ændringer i lov nr. 149 af 10. april 1922 om indkomst- og formueskat til staten. Bestemmelserne i loven af 22. december 1939, der kun havde gyldighed for skatteårene 1940—41 og 1941—42, er med visse ændringer og tilføjelser gentaget i en række love, senest lov nr. 420 af 17. december 1952, hvorved bestemmelsernes gyldighed er udstrakt til de efterfølgende skatteår, til og med skatteåret 1953—54. Ved lov nr. 517 af 19. december 1942, det vil sige fra og med skatteåret 1943—44, foretoges der imidlertid en opdeling af de pågældende bestemmelser således, at en del af disse blev gjort permanente indtil videre, medens andre, der særlig søgte deres begrundelse i de under krigen og besættelsen herskende økonomiske forhold, eller som dog ville kunne praktiseres ved et

enkelt års skatteligning uden nødvendige konsekvenser for de efterfølgende års ligninger, kun vedtoges som gældende for et enkelt skatteår ad gangen. Loven af 19. december 1942 med senere tilkomne ændringer og tilføjelser er for de senere skatteår optrykt ved lovbekendtgørelse, sidst ved bekendtgørelse nr. 435 af 19. december 1952, der er taget som udgangspunkt for nærværende lovforslag.

Da de særlige konjunkturforskel, der har motiveret en del af lovens midlertidige bestemmelser, fremdeles gør sig gældende, og da andre af disse ligesom de permanente bestemmelser må betragtes som en foreløbig løsning af problemer, der skal løses ved revisionen af skattelovgivningen, er de midlertidige bestemmelser i lovbekendtgørelsen af 19. december 1952, nemlig §§ 4—8, 10—12, 16 og 21 foreslået opretholdt som gældende også ved ligningen for skatteåret 1954—55, forsåvidt angår §§ 4, 5 og 21 dog med visse ændringer.

Ved bestemmelsen i lovens § 5, der blev indført

ved ligningsloven for skatteåret 1948—49, indrømmes der i selve skatteansættelsen et nedslag for nedsat erhvervsævne for personer, der ved skatteårets begyndelse oppebærer eller er kendt berettiget til at oppebære aldersrente, invaliderente, den i folkeforsikringslovens § 62 omhandlede ydelse eller hjælp til kronisk syge i henhold til forsorgslovens §§ 247 og 248, eller som på nævnte tidspunkt vil være fyldt 65 år, alt forsåvidt den pågældendes skattepligtige indkomst ikke overstiger de i loven angivne maksimalindkomstbeløb. Nedslaget beregnes under hensyn til, om den pågældende efter statsskattelovens regler betragtes som forsørger eller ej, dog højst med forskellen mellem den pågældendes skattepligtige indkomst og maksimalindkomsten.

For skatteåret 1953—54 har maksimalindkomstbeløb og nedslagsbeløb været fastsat således:

	Maksimalindkomst	Nedslagsbeløb
<i>I. Forsørgere:</i>	kr.	kr.
København m. v.	6 700	2 800
Købstæder m. v.	6 200	2 400
Landkommuner	5 700	2 000
	Maksimalindkomst	Nedslagsbeløb
<i>II. Ikke-forsørgere:</i>	kr.	kr.
København m. v.	4 800	1 800
Købstæder m. v.	4 500	1 600
Landkommuner	4 200	1 400

Aldersrentemodtagerne — såvel forsørgere som ikke-forsørgere — har i året 1953 haft en større indtægt end i 1952 dels som følge af forhøjelse af aldersrenten, dels ved, at modtagerne ved ekstraordinære tilskud i henhold til særlige love har opnået en forhøjelse af indtagten. Indtægtsforøgelsen kan for forsørgernes vedkommende gå op til $\frac{1}{2}$ 160 kr.

Såfremt de i ligningsloven for 1953—54 fastsatte maksimalindkomstbeløb og nedslagsbeløb blev optaget uændrede i ligningsloven for det kommende skatteår, ville der for de her omtalte skattepligtige kunne fremkomme skattestigninger, som kunne gå op til 30 kr. for de rentemodtagere, hvis rente er undergivet den største stigning. For at begrænse skattestigningerne har man foreslået maksimalindkomstbeløbene og nedslagsbeløbene forhøjet som nedenfor anført. De foreslåede forhøjelser vil medføre, at der bliver tale om en nogenlunde uforandret beskatning af rentemodtagerne.

Maksimalindkomstbeløbene og nedslagsbeløbene er foreslået fastsat som følger:

	Maksimalindkomst	Nedslagsbeløb
<i>I. Forsørgere:</i>	kr.	kr.
København m. v.	7 000	2 900
Købstæder m. v.	6 400	2 500
Landkommuner	5 800	2 100
	Maksimalindkomst	Nedslagsbeløb
<i>II. Ikke-forsørgere:</i>	kr.	kr.
København m. v.	4 900	1 800
Købstæder m. v.	4 600	1 600
Landkommuner	4 300	1 400

Gennemførelsen af de her foreslåede ændringer i § 5 vil for statskassens vedkommende medføre et provenutab, der kan anslås til ca. $\frac{1}{2}$ mill. kr., hvortil kommer et noget større provenutab for kommunerne.

Ved bestemmelsen i § 21 i ligningsloven for skatteåret 1953—54 hjemledes der skatterådene adgang til i visse tilfælde bevillingsmæssigt at indrømme nedsættelse i den skattepligtige indkomst for skatteydere, der i tiden mellem den 1. april 1950 og den 1. december 1952 første gang havde etableret eller overtaget selvstændig erhvervsvirksomhed, hvoraf de stadig var indehavere. I den af folketingsudvalget vedrørende ligningsloven for skatteåret 1953—54 afgivne betænkning af 2. december 1952 blev det udtalt, at bestemmelsen var at betragte som et forsøg, og den fik derfor kun gyldighed for skatteåret 1953—54, jfr. rigsdagstidende 1952—53, tillæg B. sp. 171.

Ved lovforslagets § 9 er der foreslået tillagt bestemmelsen gyldighed for endnu et skatteår, skatteåret 1954—55. Det synes vanskeligt på grundlag af erfaringerne ved en enkelt skatteligning, hvor ordningen praktiseredes for første gang, at tage stilling til spørgsmålet om opretholdelse af en særlig ordning for etableringstilfælde og, i bekræftende fald, om den nærmere udformning af en sådan ordning. Ved at tillægge bestemmelsen gyldighed for endnu et skatteår vil man få et større erfaringsmateriale og derigennem bedre mulighed for at behandle det nævnte spørgsmål. Der er i bestemmelsen alene foreslået den ændring, at perioden, i hvilken etableringen eller overtagelsen skal have fundet sted, forlænges, således at den omfatter tiden fra den 1. april 1950 til den 1. november 1953.

De ved lovforslagets §§ 2, 4 og 8 foreslåede ændringer i ligningslovens § 4, stk. 2, § 17, stk. 2, og § 20, stk. 4, er af rent redaktionel art.

Betydningsfulde nye bestemmelser angående retten til fradrag i den skattepligtige indkomst af

udgifter til forsikringer og pensionsordninger er indeholdt i lovforslaget § 6.

Der har gennem længere tid været følt trang til en udvidelse af den bestemmelse herom, der fandtes i statsskatteloven af 10. april 1922 § 6, stk. 1 c, 2. pkt., og hvorefter der ved beregningen af den skattepligtige indkomst bliver at fradrage: „Beløb, der anvendes til pensions- og enkeforsørgelse, livsforsikring, ulykkes-, syge-, invaliditets-, alders- og arbejdsløshedsforsikring, dog ikke udover et samlet beløb af indtil 400 kr. årlig.“ En forbedring blev indført ved ligningsloven for skatteåret 1952 — 53, der forhøjede grænsen for fradraget fra 400 kr. til 600 kr., men der blev ikke især ved denne lejlighed foretaget nogen ændring i statsskatte-lovens bestemmelse.

Skattelovskommissionen underkastede i 1. del af sin betænkning (1948) hele dette spørgsmål en indgående behandling. Kommissionen anførte, at den gældende bestemmelse har været følt som for snæver, navnlig under den udvikling, der har fundet og stadig finder sted med hensyn til pensionsforsikringer og pensionsordninger med løbende udbetalinger. Det påpegedes, at det forekommer lidet rimeligt, at det får skattemæssig virkning for den pensionsberettigede, hvorledes bidraget til pensionsordningen i det enkelte tilfælde er fordelt mellem arbejdsgiveren og funktionæren, idet forholdet er det, at arbejdsgiverens bidrag normalt er skattefrit for funktionæren udover 600 kr.-grænsen. Skarpt og klart fremhævede kommissionen navnlig den skattemæssigt forskellige behandling af på den ene side kapitalforsikringer og kapitalpensionsordninger og på den anden side livrenter, overlevelsereinter og lignende renteforsikringer samt pensionsordninger med løbende udbetalinger. Ved udbetalingen bliver ydelser som de sidstnævnte beskattet som indkomst for modtageren, medens dette ikke er tilfældet med hensyn til den kapitaludbetaling, der finder sted, når en kapitalforsikring eller en kapitalpensionsordning træder i kraft — men når det gælder retten til fradrag for udgifterne eller bidragene til forsikringen eller pensionsordningen behandles de ens. Disse skattemæssigt konsekvente betragtninger førte kommissionen til at foreslå fuld fradragsret ved indkomstopgørelsen for udgifter til renteforsikringer m. v., medens man helt nægtede fradrag for udgifter til kapitalforsikringer og kapitalpensionsordninger (kommissionsudkastets § 11, nr. 3).

For visse arter af forsikringer, nemlig arbejdsløsheds-, syge-, invaliditets- og ulykkesforsikringer, foreslog skattelovskommissionen fuldt fradrag for udgifterne, navnlig under hensyn til disse forsikrings sociale karakter (udkastets § 11, nr. 2).

Det skal yderligere nævnes, at kommissionen foreslog bonus indkomstbeskattet, hvor præmien kunne fradrages ved indkomstopgørelsen — hvilket altså efter kommissionsudkastet slet ikke kunne forekomme ved kapitalforsikringer —, idet der henvises til, at bonus repræsenterer tilbagebetaling af præmieindskud, og at de refunderede præmieudgifter derfor bør føres tilbage til den skattepligtige indkomst, når der har været indrømmet fuldt fradrag for udgifterne.

I det i folketinget den 6. marts 1953 fremsatte forslag til ny statsskattelov er der givet regler om fradragsretten i § 14, nr. 2 og 3.

Dette forslag har fulgt skattelovskommissionen, forsåvidt som det indrømmer ubegrænset ret til fradrag for præmier vedrørende renteforsikringer samt for bidrag til pensionsordninger med løbende årlige ydelser. Men forslaget har ikke fulgt kommissionen i dens fuldstændige nægtelse af ret til fradrag for udgifter til kapitalforsikringer og kapitalpensionsordninger, idet kommissionens betragtninger ikke er anset for afgørende. Overfor disse er det navnlig fremhævet, at det må anses for samfundsmæssigt overordentlig værdifuldt, at folk sikrer sig selv og deres pårørende i tilfælde af alderdom og død, og man har derfor fundet det rigtigt vedblivende at søge at tilskynde hertil ved den skattemæssige lempelse for udgifterne hertil, som indrømmes under den nugældende lovgivning. Forslaget giver derfor ret til fradrag indenfor en grænse på 600 kr. årlig af udgiften til kapitalforsikringer og kapitalpensioner, og under denne fradragsregel er også henført udgifter til arbejdsløsheds-, syge-, invaliditets- og ulykkesforsikring (og indskud i visse opsparingsordninger), således at 600 kr. er overgrænse for de samlede udgifter af nævnte arter.

Det må anses for overordentlig ønskeligt, at en gennemgribende og rationel ordning på dette betydningsfulde område overvejes og gennemføres så snart som muligt. At ville forsøge på at indføre visse lempelser ved mindre ændringer i den bestående ordning fører ikke til tilfredsstillende resultater, og vil eventuelt på uheldig måde kunne foregribe den rationelle samlede løsning af fradragspørgsmålet. På den anden side lader det sig ikke gøre at gennemføre ordninger som skattelovskommissionens eller statsskatte洛夫orslaget så at sige uden varsel på en ligningslov. Det lader sig ikke bestride, at gennemførelsen af en nyordning, der bygger på en forskel i fradragsretten for de forskellige arter af forsikringer og pensionsordninger, frembyder visse vanskeligheder, navnlig i begyndelsen. Dette skyldes især, at forsikringsformerne er så varierede, og der forekommer adskillige forsikringsformer, der er

F. t. l. vedr. påligningen af indkomst- og formueskat til staten.

en kombination af kapital- og renteforsikringer. Ved alle sådanne forsikringer er det nødvendigt at foretage en opløsning af præmien eller indskuddet i den del, der falder på kapitalforsikringen, og den del, der falder på renteforsikringen. Dette delingsforhold skulle altid kunne oplyses af forsikrings-selskaberne, og når en nyordning er gennemført, vil det være naturligt, at selskaberne ved fremtidig tegning af sådanne kombinerede forsikringer straks foretager en opdeling af præmien eller indskuddet og meddeleler policen påtegning herom. Men det må nødvendigvis tage selskaberne en rum tid at gennemgå samtlige bestående forsikringer af blandet karakter, at optage beregningerne af præmier og indskud med henblik på en opdeling heraf og at tilstille de pågældende forsikringstagere meddelelse herom til brug ved deres selvangivelse. Efter de oplysninger, man under en orientering herom har modtaget fra forsikringsselskabernes organisation, er det ganske udelukket, at det nævnte arbejde skulle kunne udføres i tiden mellem vedtagelsen af ligningsloven og udløbet af fristen for selvangivel-sens indgivelse.

Da forholdet herefter er det, at tungtvejende grunde taler for snarest at få fradragsspørgsmålet løst ved gennemførelse af rationelle og hensigts-mæssige lovbestemmelser herom, men at en nyordning ikke er praktisk gennemførlig med virkning allerede for skatteåret 1954—55, har man stillet forslag om, at der nu på ligningsloven tilvejebringes hjemmel for en nyordning, der skal træde i kraft fra og med skatteåret 1955—56. Man vil derved have opnået, at den tiltrængte omfattende reform på dette område er blevet en realitet, og man vil have fået fornøden tid til dens praktiske iværksæt-telse. I overensstemmelse hermed går *lovforslagets § 5* ud på at *opretholde den gældende ordning for det førstkommende skatteår*, medens *forslagets § 6* *indeholder de nye regler, der skal komme til anvendelse fra og med skatteåret 1955—56.*

Også nærværende lovforslag går ud på at ind-rømme fuldt fradrag for præmier vedrørende rente-forsikringer og for bidrag til pensionsordninger med løbende ydelser, såvidt forsikringen eller pensions-ordningen går ud på at sikre den skattepligtige selv eller hans pårørende. Forslaget går — ligesom stats-skattelovforslaget — videre end kommissionsudka-stet, idet dette begrænsede kredsen af de pårørende, ordningen skulle sikre, for at fuldt fradrag skulle kunne indrømmes. Man har fundet det naturligt også at tillade fuldt fradrag, hvor den skatteplig-tige gennem en forsikring har ønsket at sikre andre pårørende end ægtefælle og børn, f. eks. en svagelig søster, som den pågældende støtter.

En særlig regel er givet for fradrag af *indskud een gang for alle*. Disse kan ikke fradrages med det fulde beløb ved indkomstopgørelsen for det år, hvori indskuddet er foretaget, men man har — i lighed med skattelovskommissionen og statskatte-lovforslaget — foreslået *ret til afskrivning* over en årrække. Kommissionens forslag gik ud på afskrivning over en periode på 20 år, såfremt den skattepligtige ikke var over 50 år ved indskuddets erlæggelse. Var han på det nævnte tidspunkt over 50 år, skulle afdragsperioden nedsættes med det antal år, hvormed hans alder oversteg 50 år, dog at perioden aldrig kunne være kortere end 5 år. Denne fremgangsmåde forekommer ret kompliceret og vanskeliggør kontrol, og man har derfor — i lighed med statskattelovforslaget — foreslået den enklere regel, at indskuddet altid afskrives over en lige lang årrække. Dette åremål var i statskatte-lovforslaget sat til 10 år; denne periode forekommer ret kort, og man har i nærværende forslag foreslået afskrivning over 15 år med $\frac{1}{15}$ årlig. En afskrivningsordning er derhos foreslået for præmie- og bidragsbeløb, der efter kontrakten skal tilsvares over et kortere åremål end 15 år. Dør den skatte-pligtige i afskrivningsperioden, kan afskrivningen fortsættes af ægtefællen, såvidt ordningen er truffet til fordel for denne.

Ved siden af den nævnte ubegrænsede fradragset giver forslaget adgang til fradrag *indenfor en over-grænse* for visse forsikringsudgifter m. v. Under denne gruppe er henført beløb, der er afholdt til kapitalforsikringer, kapitalpensionsordninger og visse opspæringsordninger, som vil blive omtalt nedenfor. For visse forsikringsarter, nemlig: arbejds-løsheds-, syge-, invaliditets- og ulykkesforsikring, har det været overvejet, om udgifter hertil skulle henføres til gruppen med begrænset fradrag eller gøres fuldt fradragberettiget. Som foran nævnt gik skattelovskommissionens forslag ud på, at forsikringsudgifter som de nævnte skulle være fuldt fradragberettigede. Derimod var de i stats-skattelovforslaget alle foreslået henført under det begrænsede fradrag.

Ved forslaget § 6, stk. 1, nr. 1), er udgifter til *arbejdsløshedsforsikring* foreslået gjort fuldt fra-dragberettigede; dette forekommer naturligt, idet de ydelser, der udbetales den forsikrede, efter deres karakter er undergivet indkomstskattepligt. Af samme grund har man henført udgifter vedrø-rende *invaliditeter* under nr. 2) om renteforsik-ringer, således at udgifterne kan fradrages fuldtud. *Syge- og ulykkesforsikringer*, der ofte er kombi-ne-rede, er foreslået placeret i § 6, stk. 1, nr. 3), idet de udbetalte ydelser her ikke altid, således som

tilfældet er med ydelserne til de arbejdsløse og med invaliderenterne, er indkomstskattepligtige. I betragtning af, at man i forslaget bevarer den overgrænse på 600 kr. årlig, som nu gælder for alle udgifter til forsikringer m. v., men som efter forslaget ikke længere skal omfatte udgifter til arbejdsløshedsforsikring og renteforsikringer m. v., synes der også i ønskeligt omfang at være adgang til fradrag for de nævnte udgifter. Under det begrænsede fradrag falder også udgifter til forsikringer, der måtte være betegnet som invaliditetsforsikringer, forsåvidt de ikke har karakter af en renteforsikring (invaliderente).

Ved praktiseringen af den nugældende regel om fradrag af beløb, der anvendes til pensions- og enkeforsørgelse m. v., har man i en række tilfælde givet denne bestemmelse anvendelse på *visse opsparingsordninger*, der tager sigte på betryggelse af skatteyderens alderdom eller på sikring af hans eller hans pårørendes underhold i tilfælde af hans invaliditet, tab af erhverv eller død. Forudsat, at dette formål med opsparringen har været behørigt sikret gennem en båndlæggelse af de opsparede midler, har man skattemæssigt sidestillet disse ordninger, der i reglen har karakter af medlemskab af en alderdoms- eller forsørgelseskasse, med egentlige pensionsordninger, der etableres i et ansættelsesforhold. Der er herefter bl. a. indrømmet de pågældende opsparende fradrag indenfor 600 kr.-grænsen for beløb, der er indskudt i sådanne opsparingskasser.

Ved formuleringen af forslaget § 6, stk. 1, nr. 3), der er formet omtrent som den nugældende regel, er det tilsigtet at opretholde den omtalte praksis med hensyn til fradrag for indskud i særlige opsparingsordninger, idet man har fundet det rettest, at der ikke nu sker nogen ændring på dette område. I forbindelse med udarbejdelsen af forslaget til en ny statsskattelov vil det blive overvejet, hvorledes sådanne opsparingsordninger bør behandles i den her nævnte henseende.

Man har ikke i forslaget optaget nogen bestem-

melse med hensyn til *beskatning af bonus*. Dette spørgsmål ligger efter den i nærværende forslag foreslåede ordning ikke så klart som efter skattekommissionens forslag, der enten gav fuldt fradrag eller slet intet fradrag for forsikringsudgifter m. v. Da spørgsmålet i overgangstiden kun har begrænset betydning, har man ment, at dets løsning kunne stilles i bero til forslaget til ny statsskattelov.

Angående de nye reglers virkning på eengangsindskud og dermed ligestillede beløb, der efter forslaget kan gøres til genstand for afskrivning, er det i § 6, stk. 2, foreslået, at reglerne kun kommer til anvendelse på sådanne beløb, som er anvendt i indkomstår, der ligger til grund for skatteansættelsen i skatteår fra og med 1955—56.

Der er endelig i § 6, stk. 3, foreslået regler om forsikringsselskabers pligt med hensyn til oplysninger m. v. angående kombinerede forsikringer.

Ved *lovforlaget* § 7 er der foreslået *fuld skattefrihed for kontingenter til arbejdsgiverforeninger, jagtforeninger og andre faglige sammenslutninger*. Efter den gældende praksis tillades sådanne kontingenter i almindelighed kun fradraget for 75 pct.s vedkommende, idet resten af kontingentet betragtes som medgående til formål af ikke strengt faglig karakter. I en række tilfælde er der dog i praksis fastsat andre procenter, i nogle tilfælde 100 pct.

I skattelovskommissionens udkast (§ 11, nr. 4) var fuldt fradrag foreslået for disse kontingenter under henvisning til, at medlemskabet af den faglige sammenslutning praktisk talt altid må anses for en nødvendighed for udøvelsen af den pågældendes erhverv, og kommissionens forslag er optaget i det i marts 1953 fremsatte forslag til ny statsskattelov (§ 14, nr. 4).

Da det af den anførte grund må anses for rigtigt, at de nævnte kontingenter tillades fradraget fuldt ud, og da det må forekomme rimeligt, at retten her til lovfæstes, uden at gennemførelsen af en ny statsskattelov afventes, er der optaget forslag om at tilvejebringe hjemmel for fuldt fradrag fra og med skatteåret 1954—55.